



Ludmiła Roszko

1913 - 2000

W SETNĄ ROCZNICĘ URODZIN

L. Roszko

Autorzy wystawy fotograficznej:
Alina Dauksza-Wiśniewska
Marta Czyżak

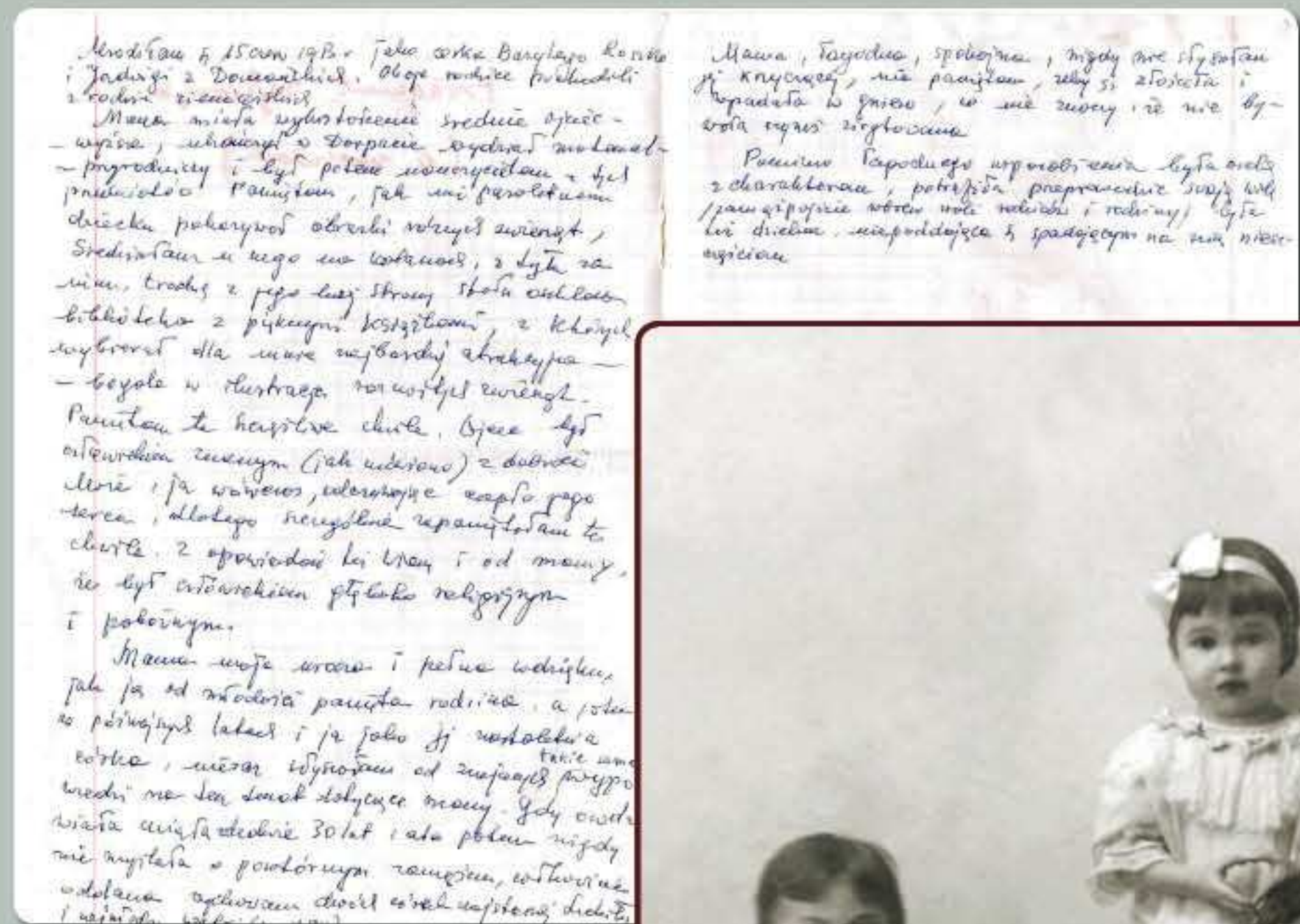


DZIECIŃSTWO I RODZINA



1913 r.

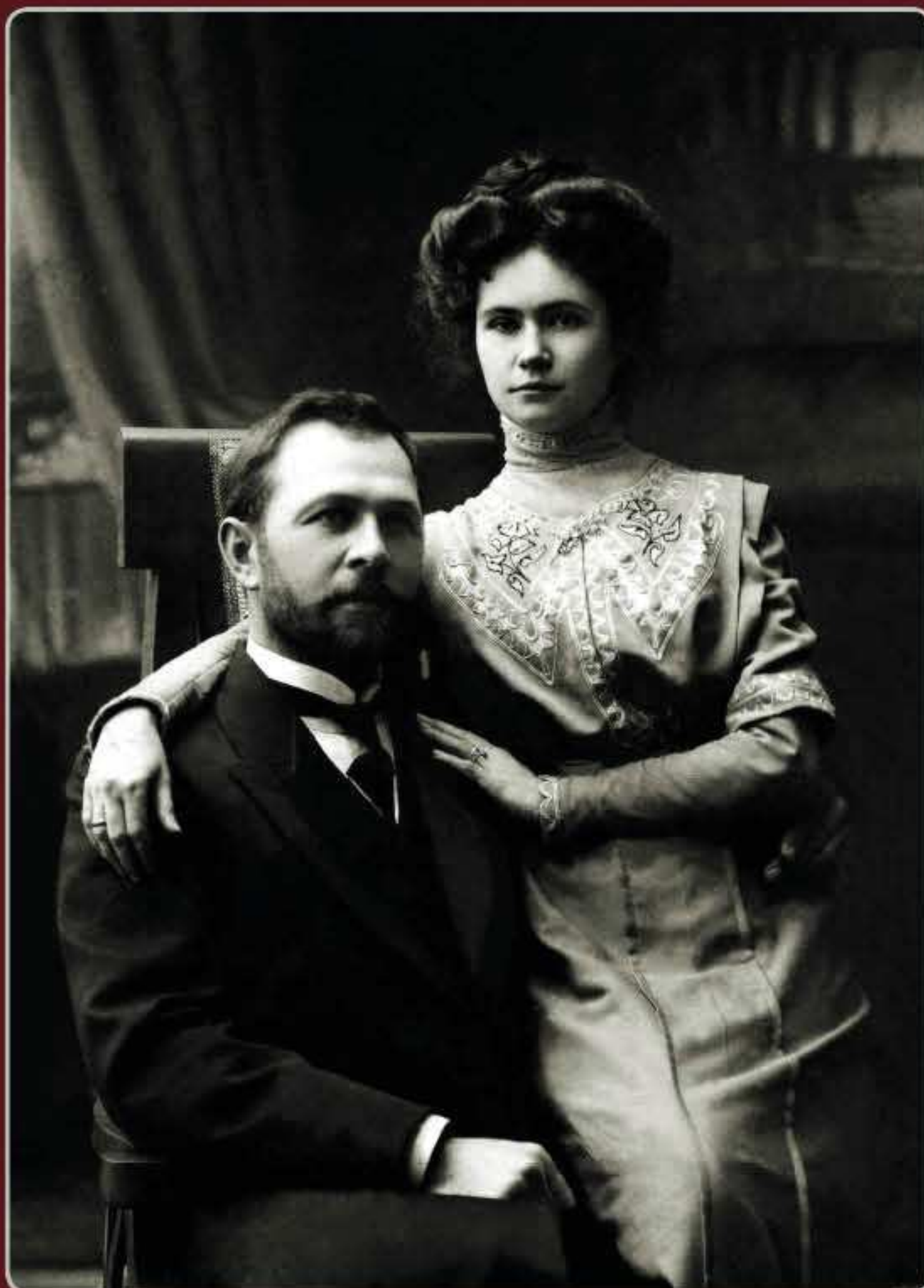
Ludmiła Roszko urodziła się 29 czerwca 1913 r. w miejscowości Nowoswiltiwka pod Ługańskiem na Ukrainie jako córka Bazylego i Jadwigi z domu Domańskiej. Ojciec z pochodzenia Rosjanin ukończył Wydział Matematyczno-Przyrodniczy na Uniwersytecie w Dorpacie i był nauczycielem tych przedmiotów w gimnazjum w rosyjskim Muromiu. Matka ukończyła gimnazjum w Smoleńsku. Pochodziła z polskiej rodziny ziemiańskiej: była córką Wincentego i Władysławy z Komierowskich, prawnuczką gen. Franciszka Żymirskiego, poległego w bitwie pod Olszynką Grochowską (1831).



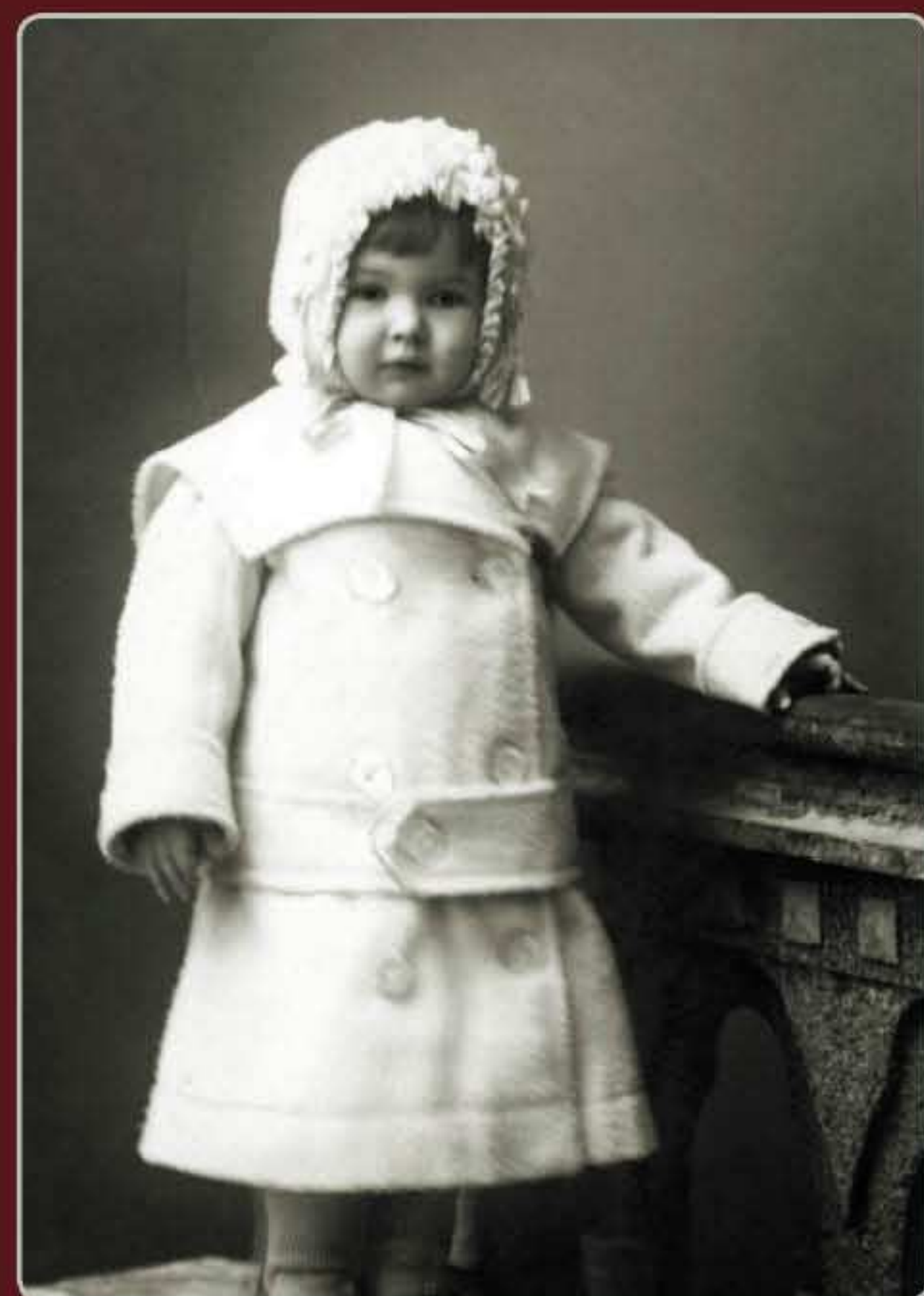
Ludmiła (z prawej) z siostrą Walerią
Wilno 1916 r.



Rodzina Domańskich. W drugim rzędzie stoi Jadwiga Domańska (Mama Ludmiły), obok brat Bolesław, siedzą od prawej: ojciec Jadwigi - Wincenty Domański, brat Wacław, matka Władysława z Komierowskich, brat Kazimierz.



Rodzice Ludmiły: Bazyli Roszko i Jadwiga z Domańskich (Murom - miasto w środkowej Rosji, gdzie mieszkali w latach 1911-1919).



Ludmiła, Wilno 1916 r.



Od lewej: Ludmiła, Mama Jadwiga, siostra Waleria, Wilno 1925 r.



I Komunia, Wilno - Ludmiła w tylnym rzędzie pierwsza z prawej.

LATA SZKOLNE



Druskienniki 1925 r.



Druskienniki 1929 r.



Wilno, w pierwszym rzędzie z lewej Ludmiła, w drugim rzędzie druga z lewej Mama Jadwiga, 1931 r.



Prywatne Gimnazjum Sióstr Nazaretanek, w Wilnie, 1933r.



Wilno, druga z prawej Ludmiła, 1931 r.



Wilno, z lewej stoi Ludmiła, 1932 r.



Druskienniki, trzecia z prawej Ludmiła, 1930 r.

STUDIA - WILNO

W latach 1934–1939 studiowała geografię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego, a w grudniu 1939 r. otrzymała tytuł magistra filozofii na podstawie pracy „Geografia dróg historycznych na Wale Oszmiańskim”, napisanej po kierunku prof. Mieczysława Limanowskiego: wybitnego geologa i geografa oraz teatrologa, który wraz z Juliuszem Osterwą współtworzył i kierował teatrem Reduta. W latach 1937–1939 uczestniczyła w badaniach geograficznych na Wołyniu i Wileńszczyźnie.

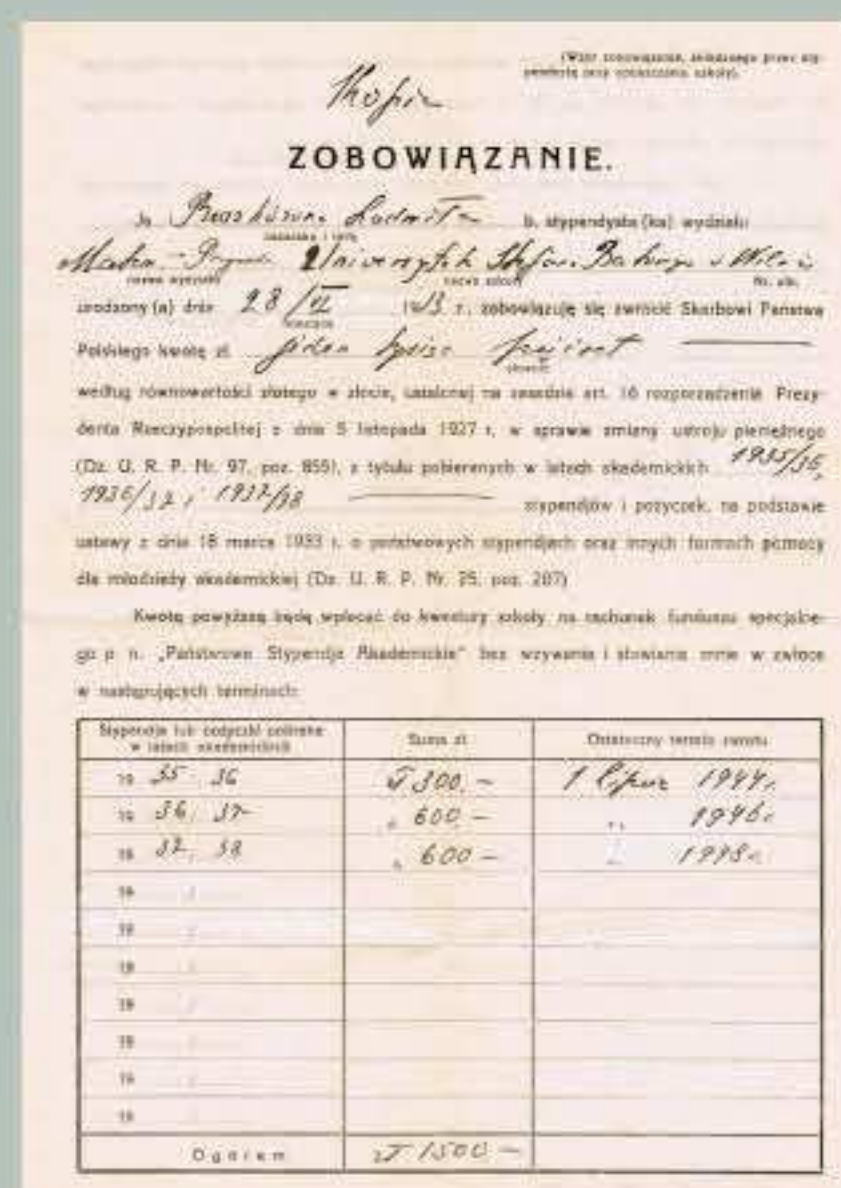
W czasie studiów w latach 1935–1938 pobierała na USB państwowe stypendium, którego ze względu na wybuch wojny nie zdążyła do końca spłacić.

Pisała potem: Poczucie konieczności spłacenia długu wdzięczności miałam bardzo silne. Staralam się zrewanżować pracą w kompletach, potem – idea Miłosierdzia Bożego. Należała do szóstki dziewcząt formowanych przez ks. Michała Sopoćkę w duchu Miłosierdzia Bożego. 11 kwietnia 1942 r. złożyła w Wilnie wraz z pozostałymi pierwsze śluby zakonne w zgromadzeniu, którego powstanie było życzeniem Jezusa, przekazanym przez św. siostrę Faustynę.

W czasie okupacji pracowała najpierw jako nauczyciel w Gimnazjum w Wilnie, a po wstąpieniu do AK, w latach 1941–1944, uczyła geografii i przyrody na tajnych kompletach. 9 lipca 1945 r. wyjechała z Wilna „transportem uniwersyteckim”.



1933 r.



Na wileńskiej ulicy, Ludmiła w środku, 1935 r.



Wilno, od lewej: Ludmiła, Mama Jadwiga, siostra Waleria, lata 30.



Pielgrzymka Sodalicyjna do Kalwarii Wileńskiej, 1934 r.



Wycieczka proseminarium historium do Muzeum Towarzystwa Przyjaciół Nauk, druga z lewej w kapeluszu Ludmiła Wilno 18 maja 1936 r.



Legitymacja studencka Ludmiły Roszko.



Zbiórka studentów USB na Polski Czerwony Krzyż, z prawej Ludmiła, Wilno 11 czerwca 1936 r.



Wycieczka proseminarium historium do Muzeum Towarzystwa Przyjaciół Nauk, w środku siedzi prof. Stanisław Kościakowski, czwarta z lewej w kapeluszu Ludmiła, Wilno 18 maja 1936 r.

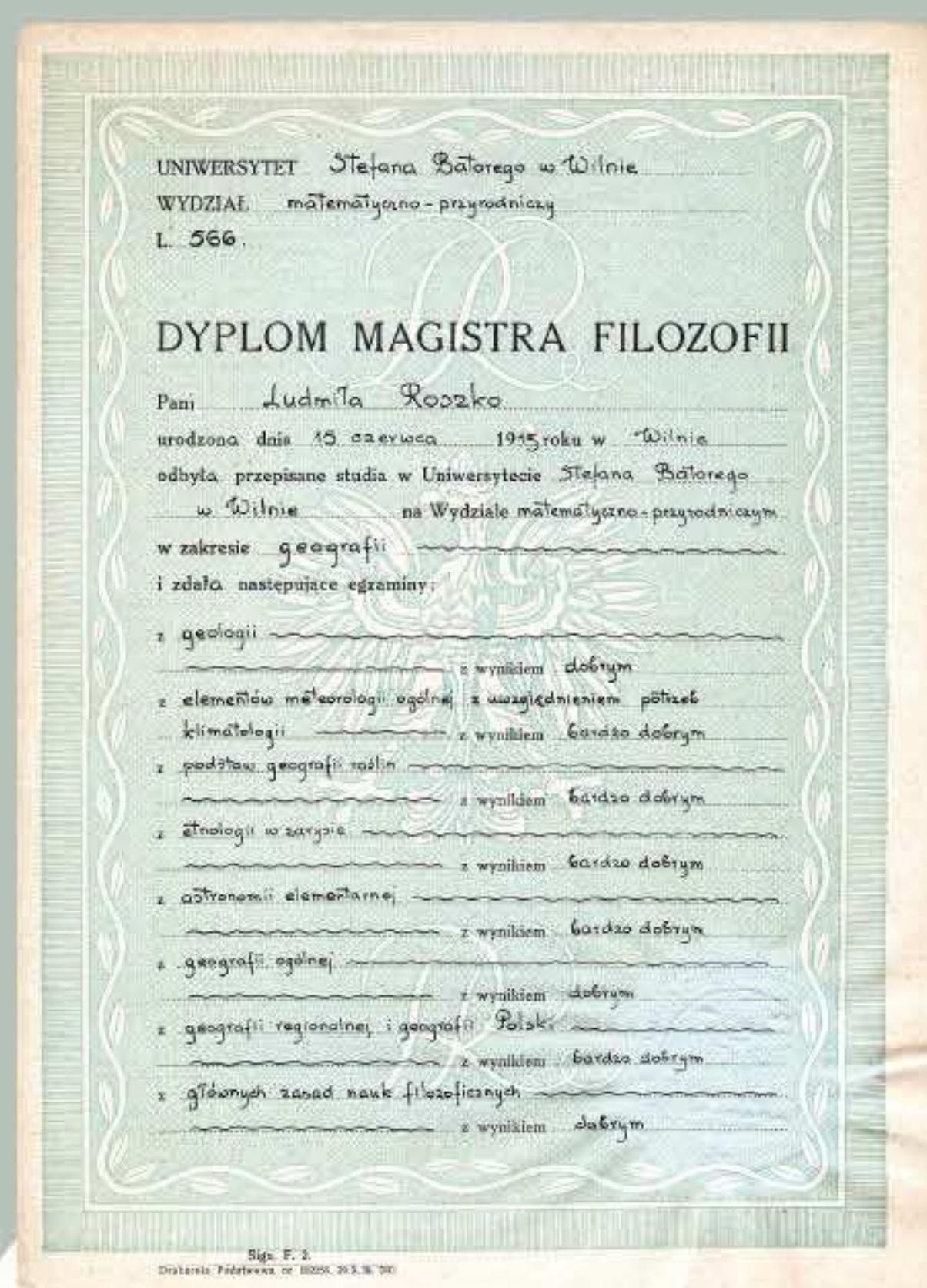


Grupa studentów różnych kierunków USB, członków Polskiego Akademickiego Związku Zbliżenia Międzynarodowego „Liga”, Oddział w Wilnie, podczas wyjazdu do Jugosławii w dniach 21 sierpnia - 30 września 1935 r. W środku grupy prof. dr Mieczysław Limanowski. Druga z prawej studentka geografii (po II roku) Ludmiła Roszkówna.



Studenci geografii USB, druga z prawej Ludmiła (siedzi na płocie), po jej prawej stronie dr Wincenty Okołowicz, marzec 1935 r.

STUDIA - WILNO



Studenci geografii na ćwiczeniach z meteorologii, 1936 r.



Wilno, 1937 r.



Ostatnia studencka wycieczka - wypad na Zielone Jeziora, Wilno 25 września 1938 r.



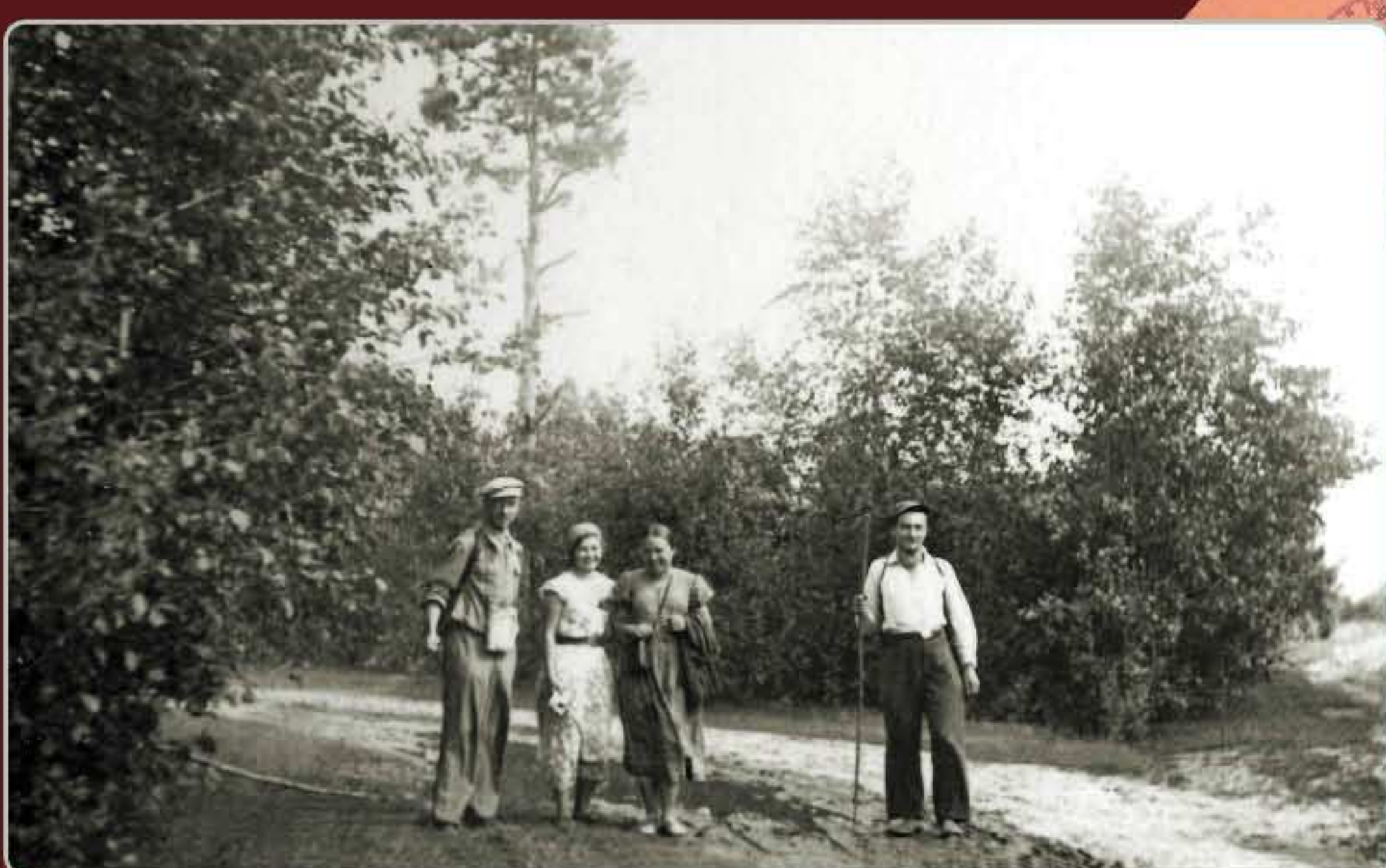
Wilno, z tyłu z białą mufką Ludmiła, 1937 r.



Zielone Świąta w Toczyłowie, druga z prawej Ludmiła, 29 maja 1939 r.



Pierwszy dowód osobisty Ludmiły



W terenie, od lewej: dr W. Okołowicz, L. Roszko, 1937 r.



Stary i nowy Zarząd Sodalitacji Marińskiej Akademickiej USB przed Pałacem Biskupim w Wilnie, druga z prawej Ludmiła Roszko, 1938 r.

TRUDNE POCZĄTKI w TORUNIU lata 40.

Do Torunia zaprosił Ludmiłę prof. Edward Passendorfer, przed wojną kierownik Katedry Geologii USB, organizator Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego i kierownik Katedry Geologii UMK. 1 października 1945 r. na jego wniosek objęła asystenturę w Katedrze Geografii. Miała być to – wg zachęty prof. Edmunda Passendorfera – forma spłaty zaciągniętego przed wojną długu.



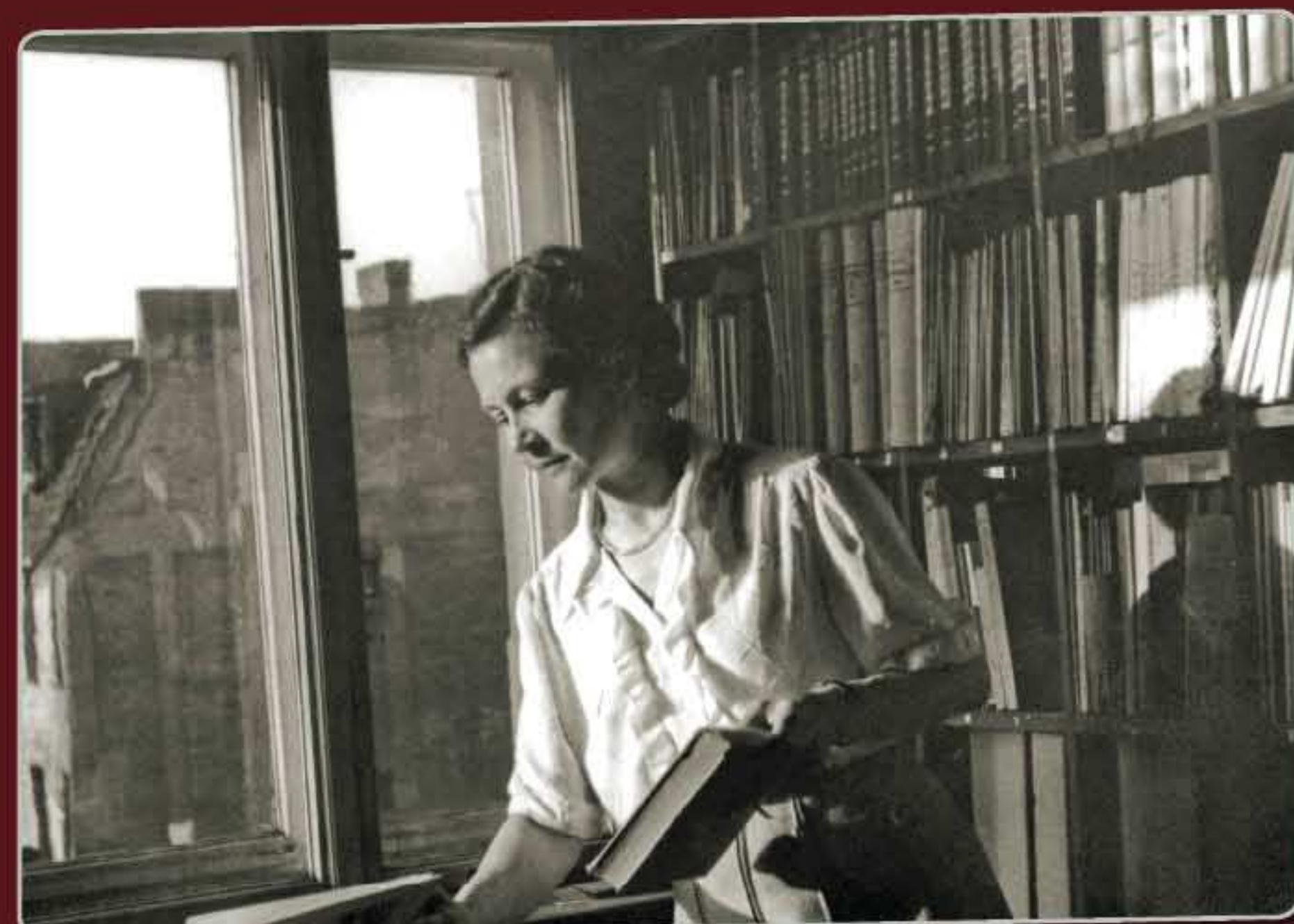
Mgr L. Roszko i dr W. Okołowicz w pierwszej siedzibie geografów na 3 piętrze kamienicy przy ul. A. Mickiewicza 61, 1946 r.



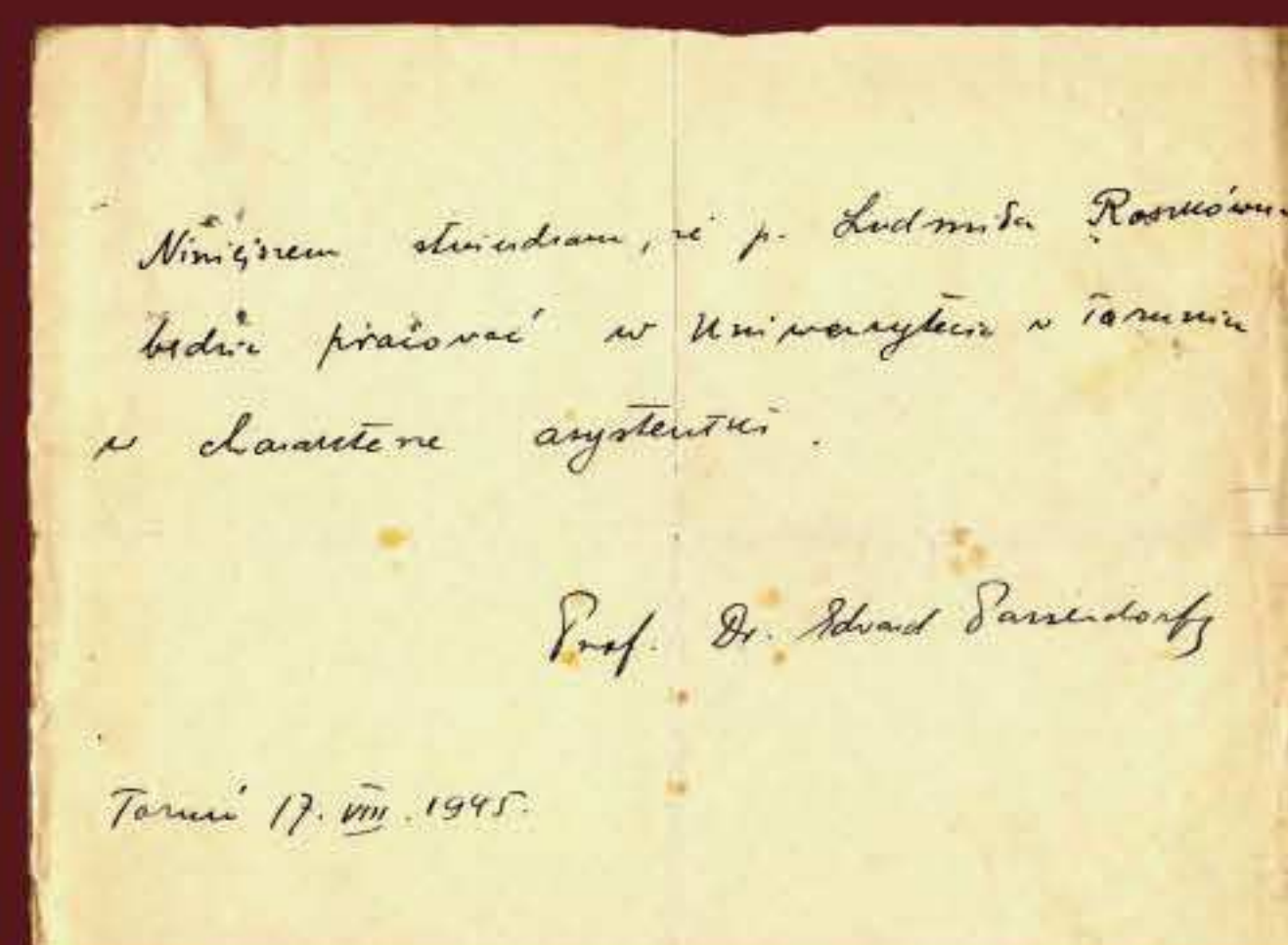
Torun, 30 marca 1949 r.



Na balkonie przy ul. A. Mickiewicza 61, od lewej: mgr Eugenia Kwiatkowska, mgr Władysław Mrózek, mgr L. Roszko, prof. Rajmund Galon, 1949 r.



Mgr L. Roszko w pracowni przy ul. A. Mickiewicza 61, 1949 r.



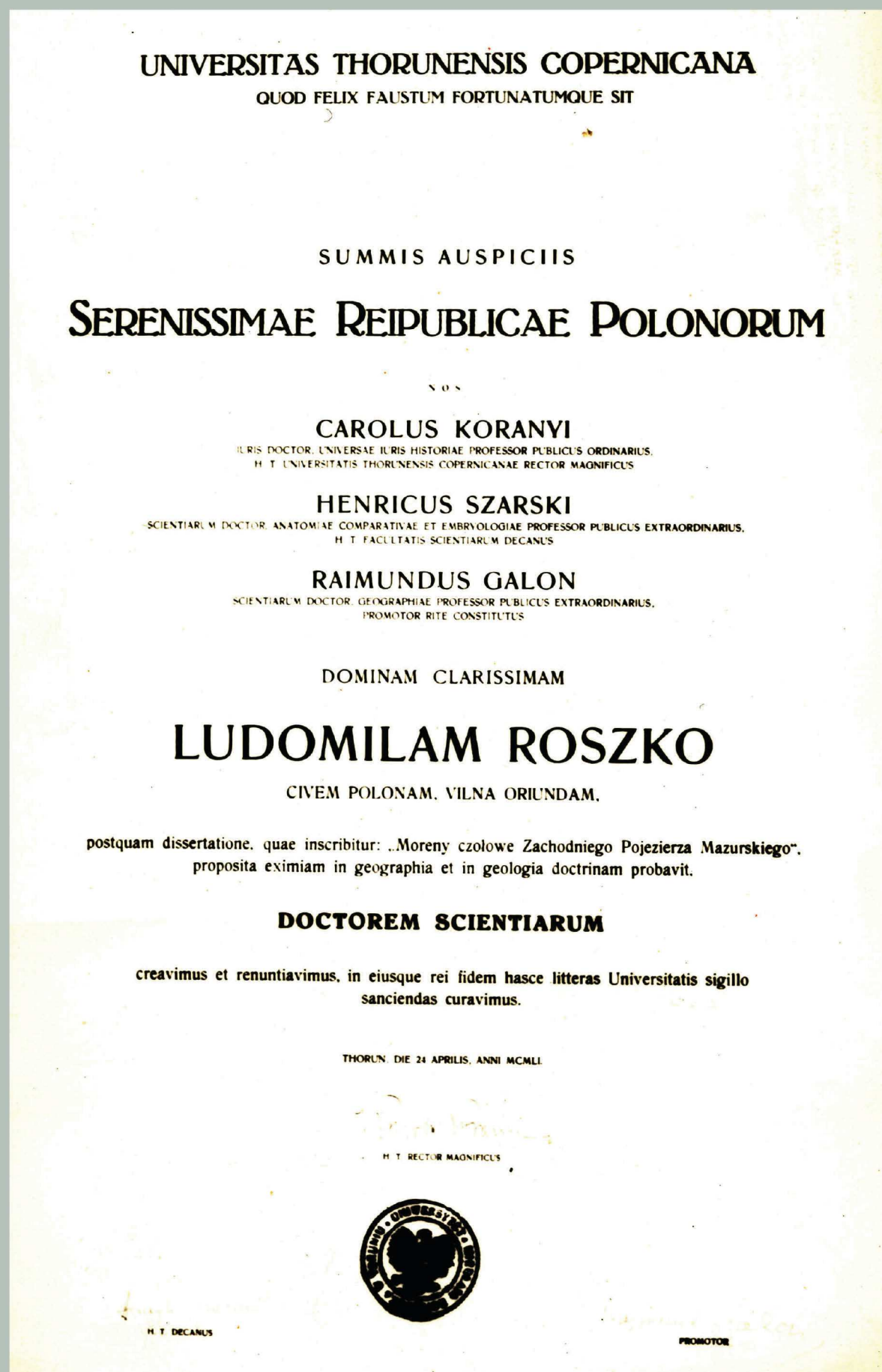
Studentki geografii i mgr L. Roszko z prawej przed domem studenckim nr1 przy ul. Mickiewicza, 5 czerwca 1947 r.



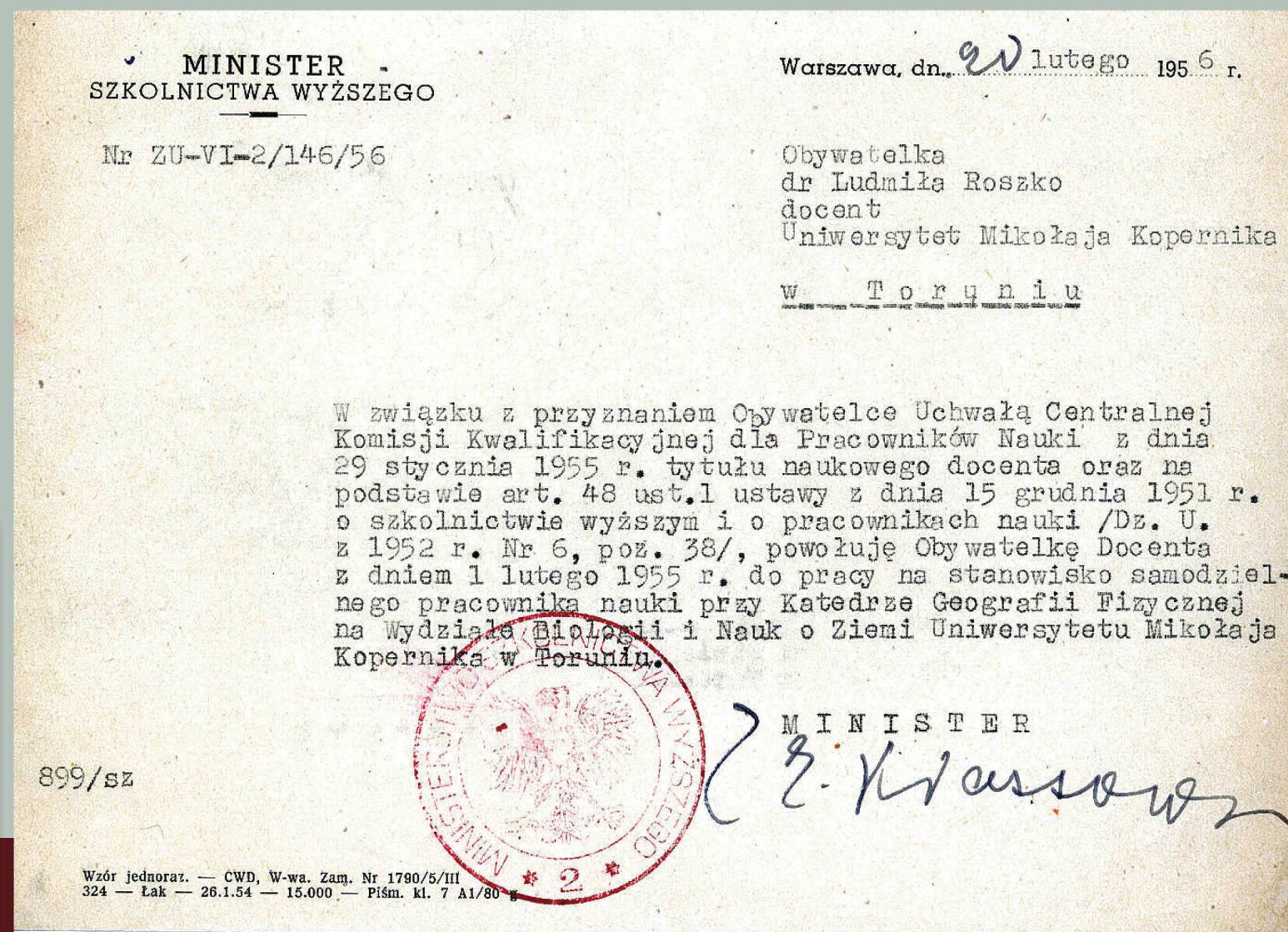
Mgr L. Roszko i mgr Helena Krzywicka w siedzibie geografów przy ul. A. Mickiewicza 61, 1949 r.

TORUŃ LATA 50.

W 1951 r. na podstawie rozprawy „Moreny czołowe Zachodniego Pojezierza Mazurskiego”, napisanej pod kierunkiem prof. Rajmunda Galona uzyskała stopień doktora nauk geograficznych, a w 1952 r. stanowisko adiunkta. W 1955 r. Centralna Komisja Kwalifikacyjna na podstawie całokształtu dorobku naukowego przyznała Jej tytuł docenta. Była badaczką geologii i geomorfologii ostatniego zlodowacenia Niżu Polskiego i wybrzeży Bałtyku, historykiem nauk geograficznych (zwłaszcza w ośrodku wileńskim), autorką i współautorką prekursorskich map geomorfologicznych (m. in. arkusze Gdańsk, Toruń dla „Atlasu Fizjograficznego Polski”), niestrudżonym organizatorem i uczestnikiem życia naukowego: konferencji i zjazdów naukowych.



1952 r.



Ludmiła u koleżanki na wsi, 1954 r.



Studenci geografii przed Collegium Minus (popularna Harmonijka) z prof. R. Galonem i dr L. Roszko (trzecia od prawej), 1952 r.



Po obronach prac magisterskich, w ogrodzie Collegium Geographicum przy ul. Fredry 6/8. Od lewej: magistrantka, dr Bogusław Rosa, dr L. Roszko, dr W. Okołowicz, magistrant, mgr Zofia Churska, magistranci, Toruń 1954 r.



Karpacz, trzecia z lewej w pierwszym rzędzie siedzi L. Roszko, 1954 r.



Zebrańie Polskiego Towarzystwa Geograficznego w auli Collegium Geographicum, odczyt mgr Jana Szupryczyńskiego z pobytu na Spitsbergenie. Od lewej doc Ludmiła Roszko i mgr Krystyna Kalinowska, 5 listopada 1959 r.



Odczyt mgr J. Szupryczyńskiego z pobytu na Spitsbergenie w Collegium Geographicum, dr L. Roszko, 5 listopada 1959 r.

TORUŃ LATA 60.



Inauguracja Roku Akademickiego, aula w Dworze Artusa, pierwszy rząd od lewej: prof. Wanda Stęślicka-Mydlarska, doc. L. Roszko, doc. Władysław Niewiarowski, prof. Jan Walas, październik 1965 r.



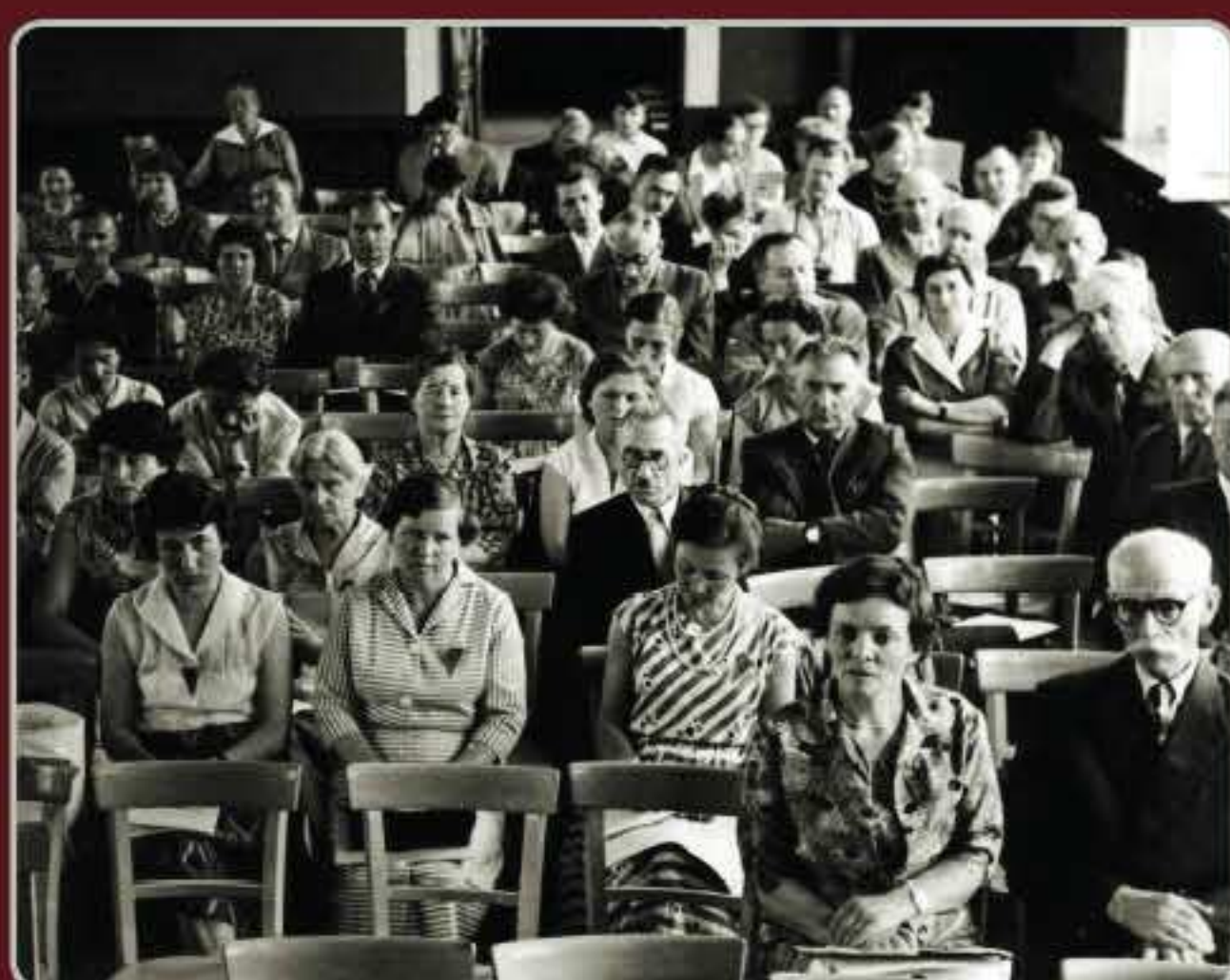
Na przyjęciu w Collegium Geographicum z okazji nadania tytułu doktora honoris causa - prof. Bekkerowi, doc. L. Roszko z JM Rektorem prof. W. Łukaszewiczem, 10 maja 1964 r.



W gabinecie w Collegium Geographicum, 1969 r.



Spotkanie na tarasie na Fredry po obronach prac magisterskich, trzecia z prawej doc. L. Roszko, 1968 r.



Zjazd PTG w Radomiu, w drugim rzędzie, pierwsza z prawej doc. L. Roszko, 1960 r.



Symposium Międzynarodowej Unii Geograficznej w Collegium Geographicum: trzecia z prawej doc. L. Roszko, z lewej dr Z. Churska, trzeci z lewej prof. R. Galon, 1967 r.

Ludmiła Roszko aktywnie uczestniczyła np. w kongresie Międzynarodowej Asocjacji do Badań Czwartorzędu - INQUA w 1961 r. (wygłosiła referat, prowadziła grupę na opracowanej przez siebie trasie nadwiślańskiej).

Należała do wielu organizacji naukowych, np. od 1946 r. do Polskiego Towarzystwa Geograficznego, gdzie pełniła odpowiedzialne funkcje w Zarządzie Oddziału Toruńskiego (przewodnicząca Oddziału 1957-1960) i w Zarządzie Głównym (przewodnicząca Komisji Rewizyjnej 1983-1985); do Komitetu Badań Czwartorzędu PAN (1966-1983); Komitetu Głównego Olimpiady Geograficznej (1982-1994); Towarzystwa Naukowego w Toruniu.



Promocja doktorska doktoranta doc. L. Roszko, dr. J. Sylwestrzaka, w środku prorektor prof. Józef Mikulski, 1969 r.



Sesja wyjazdowa Rady Wydziału BiNoZ, Siemionki, Stacja Badawcza BiNoZ, maj 1974 r.



Inauguracja Roku Akademickiego 1984/85, przed Aulą doc. L. Roszko i JM Rektor W. Woźnicki, 1984 r.



Konwersatorium w Instytucie Geografii, od lewej siedzą: doc. W. Mrózek, prof. R. Galon, doc. L. Roszko, doc. W. Niewiarowski, 1975 r.



Uroczystość 40-lecia UMK, wręczenie doc. L. Roszko Krzyża Orderu Odrodzenia Polski, 19 lutego 1985 r.



Spotkanie pracowników Instytutu Geografii z okazji przyznania tytułu doktora honoris causa UMK, prof. R. Galonowi, trzecia z prawej siedzi doc. L. Roszko, 31 maja 1983 r.

TORUŃ LATA 70 - 90.



XVI Olimpiada Geograficzna, otwarcie zawodów finałowych w Koszalinie, druga z prawej doc. L. Roszko, 20 kwietnia 1990 r.

Bogaty dorobek naukowy doc Ludmiły Roszko liczy 69 publikacji, w tym dwie monografie oraz niepublikowane opracowania i mapy geomorfologiczne. Pomimo trzykrotnie ponawianego wniosku UMK (1968, 1975, 1981), Ministerstwo Oświaty i Szkolnictwa Wyższego nie przyznało Jej tytułu profesora nadzwyczajnego. Była szykanowana przez władze państwowe poprzez utrudnianie wyjazdów zagranicznych (np. w 1966 r. nie otrzymała zgody na wyjazd na międzynarodowe kolokwium w Belgii i na wyjazd naukowy na Litwę). Uczelnia nie przyznała Jej służbowego mieszkania.

Została odznaczona Złotą Odznaką PTG (1968) i medalem PTG „za wybitne osiągnięcia w dziedzinie nauk geograficznych” (1995), medalami uniwersyteckimi (1970, 1982, 1986). W 1975 r. otrzymała Złoty Krzyż Zasługi, a w 1985 r. jako rekompensatę za odmowę przyznania Profesury Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

1 października 1983 r. przeszła na emeryturę. Zmarła 19 grudnia 2000 r. Została pochowana na cmentarzu św. Jerzego w Toruniu.



Sesja z okazji 40. rocznicy śmierci prof. Jana Prüffera na Wydziale BiNoZ, od prawej doc. L. Roszko i prof. Jan Falkowski, 1999 r.

OPIEKUNKA STUDENCKIEGO KOŁA NAUKOWEGO GEOGRAFÓW



Ludmiła Roszko była także niezwykle dydaktykiem, oddziałującym na młodzież osobistym przykładem, pasją naukową, rozległą wiedzą. W Instytucie Geografii UMK prowadziła świetnie przygotowane wykłady z geografii fizycznej ogólnej, Polski i świata oraz z historii odkryć geograficznych – bogato ilustrowane odręcznymi szkicami powstającymi na tablicy w miarę rozwoju wykładu, uzupełniane cytatami z dzienników odkrywców. Prowadziła także ćwiczenia i praktyki terenowe z geomorfologii. Pod jej kierunkiem powstały 2 prace doktorskie i 117 magisterskich. Studenci cenili ją za głęboką wiedzę, a jednocześnie za dobroć i troskę o każdego.

Od 1972 r. była opiekunem Studenckiego Koła Naukowego Geografów. Organizowała i prowadziła wycieczki naukowe w Polsce i zagranicą (1973: Kijów, wybrzeża Morza Czarnego, Kaukaz; 1975: Rumunia). Była współzałożycielką Koła PITK na UMK i jego pierwszą przewodniczącą (1955–1957).

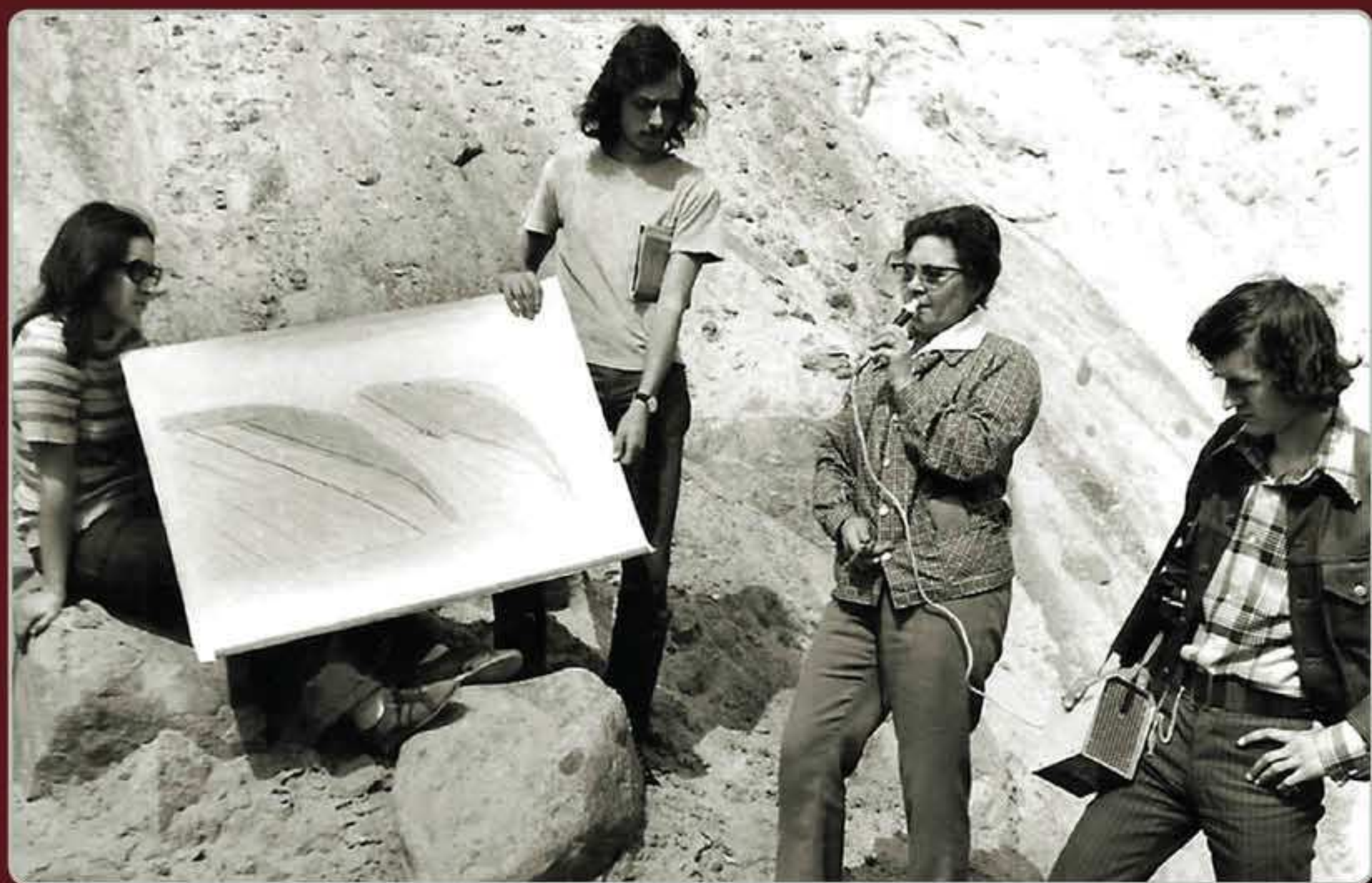
„Student był dla niej kimś więcej niż odbiorcą naukowych treści – w sposób autentyczny stawał się bliźnim”.



Konferencja Studenckich Kół Naukowych Kraków - Złoty Potok, dr Ludwik Kaszowski UJ (w 1996 r. wstąpił do zakonu Paulinów) i doc. L. Roszko, maj 1972 r.



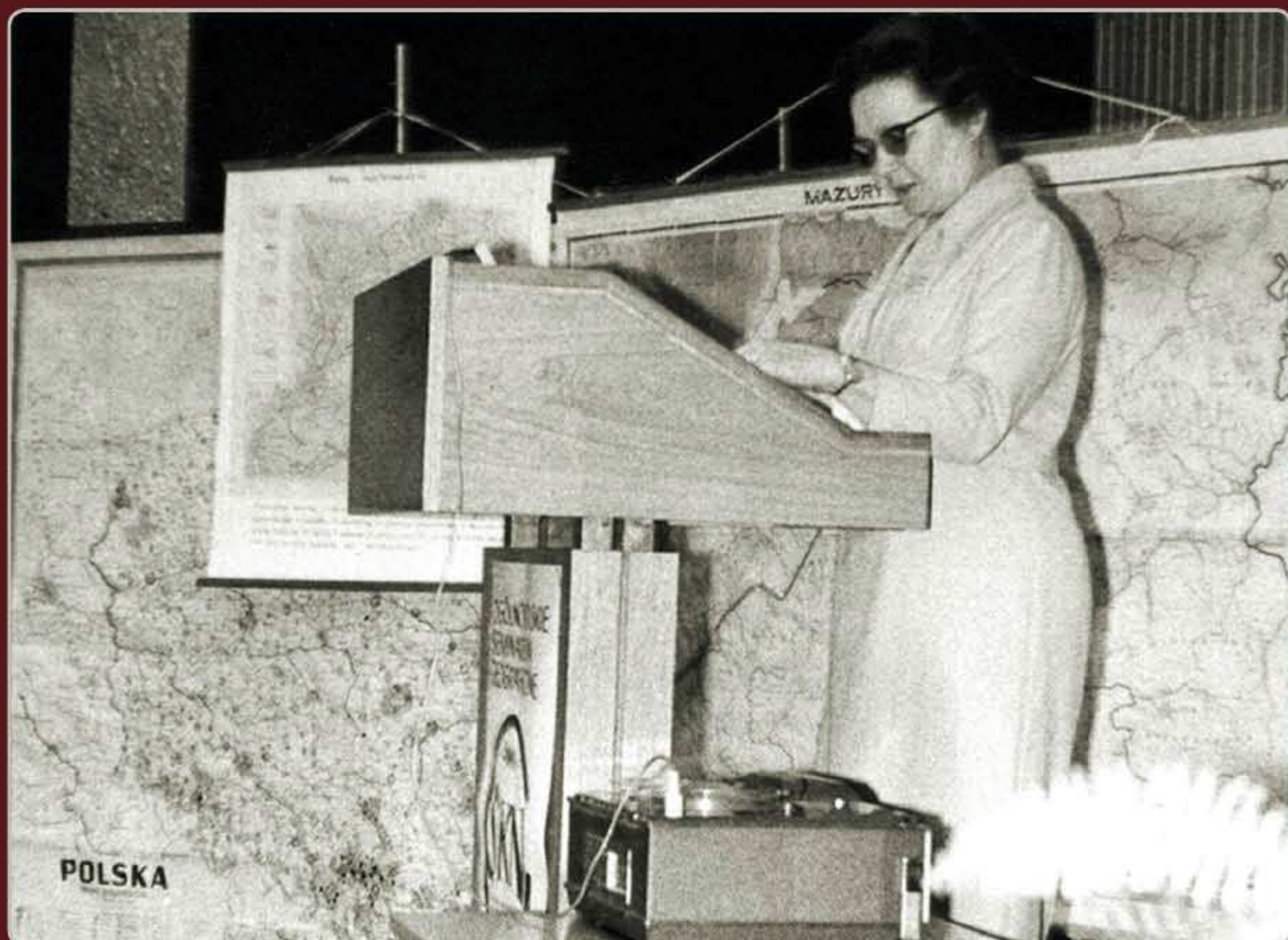
Ogólnopolskie Seminarium Geograficzne SKNG. W drugim rzędzie, druga z lewej z aparatem fotograficznym doc. L. Roszko, Toruń 1974 r.



Wycieczka studentów SKNG, druga z prawej doc. L. Roszko, maj 1974 r.



Otwarcie ogólnopolskiego sympozjum SKNG przez prof. R. Galona i doc. L. Roszko, Toruń maj 1975 r.



Ogólnopolskie sympozjum SKNG, Toruń maj 1975 r.



„... żyłam w tej atmosferze radości i bliskości Boga ... Radość była akcentem dominującym. Wszystkie trudy, nieraz znaczne, wszelkie wysiłki w pracy naukowej - ona była siłą i wszystkie kłopoty nie niszczyły jej absolutnie. Ileż było !

Tyle radości dał mi dziś Pan Bóg. Od ludzi w dniu imienin dostaje się wiązanki kwiatów. Od Pana Boga dostałam - cały las ! Bajecznie kolorowy, bogaty, przepiękny. (...) Gąszcz jak w dżungli. Wszystko prześwietlone słońcem. Radość ! (...) Dochodzę do urwistego brzegu doliny Wisły. Spada w dół na kilkadziesiąt metrów. Dłonią niemal mogę dosięgnąć czubków drzew rosnących na skarpie. I znów wszystko oplecione powojami, chmielem. Przepięknie”

L. Roszko, Notatki

W TERENIE LATA 30 - 50.



Sudentka geografii USB, L. Roszkówna, podczas badań petrograficznych na Wileńszczyźnie, czerwiec 1937 r.



Pierwsza wycieczka studentów I roku geografii, Kaszczorek, kwiecień 1950 r.



Mgr L. Roszko, w terenie, 1949r.

Mgr L. Roszko, asystentka Zakładu Geografii Fizycznej (przed doktoratem), podczas prac terenowych, które wykonywała we współpracy z Państwowym Instytutem Geologicznym w Warszawie, 1948 r.



Wyjazd terenowy ciężarówką studentów II roku geografii, doc. L. Roszko stoi czwarta z prawej, wiosna 1955 r.



Wycieczka studentów II roku geografii Kanałem Ostródzkim do Elbląga, dr L. Roszko w tylnym rzędzie druga z lewej, maj 1952 r.

W TERENIE LATA 60 - 70.

„Jesień 1965 – bardzo pracowita: wyjazdy w teren oraz zajęcia w Zakładzie. Każdego tygodnia mam dwa dni wolne, czasem trzeci. Wtedy staram się uporać z „bojowymi zadaniami w terenie”.

Już dziś nie mam wątpliwości, co do istnienia zastoiska w okolicy Pasłęka, choć interpretacja wielu szczegółów nie jest prosta ani łatwa. (...) Chciałabym przekazać prawdę o badanym terenie. Jesteś samą prawdą, racz mi otworzyć oczy naprawdę stworzoną, pomóż ją zrozumieć i przekazać innym”.

L. Roszko, Notatki



1972 r.



W terenie, od lewej: dr Z. Churska, prof. R. Galon, doc. L. Roszko, lata 60.



W terenie, od lewej: student M. Pasierbski, doc. L. Roszko, doc. W. Mrózek, 1961 r.



Objazd terenu zorganizowany przez pracowników Katedry Geografii UMK, Zastoisko Gdańskie, od lewej: N, dr J. Szukalski, dr J. Sylwestrzak, doc. L. Roszko, listopad 1968 r.



Wycieczka w ramach Konferencji INQA (Międzynarodowa Asocjacja do Badań Czwartorzędu), zorganizowanej przez Katedry Geografii UMK, 1961 r.



Wycieczka studentów III roku geografii w Tatry, doc. L. Roszko i dr J. Falkowski, czerwiec 1971 r.



Wycieczka studentów III roku geografii w Tatry, doc. L. Roszko i absolwent geografii mgr Leonard Dauksza, czerwiec 1971 r.



W terenie, od lewej: dr Z. Churska, dr A. Tomczak, studentka, doc. L. Roszko, 1975 r.

ZJAZDY, OBCHODY, JUBILEUSZE



Zjazd Absolwentów Geografii, przed budynkiem Collegium Geographicum, siedzi z prawej doc. L. Roszko, 1960 r.



Wycieczka podczas Zjazdu Absolwentów Geografii, trzeci z lewej prof. R. Galon, piąta z lewej doc. L. Roszko, 1960 r.



Spotkanie towarzyskie podczas Zjazdu Absolwentów Geografii, siedzą od lewej: dr E. Kwiatkowska, doc. L. Roszko, 1960 r.



Choinka dla dzieci pracowników Katedr Geografii, siedzi druga z lewej doc. L. Roszko, 1962 r.



Wystawa z okazji 25-lecia Wydziału BiNoZ, od lewej: mgr B. Horbaczewski, doc. L. Roszko, dr Gabriel Wójcik, 1971 r.



Obchody 25-lecia Wydziału BiNoZ, od lewej: doc. W. Mrózek, doc. L. Roszko, doc. Juliusz Narębski, doc. Zbigniew Prusinkiewicz, doc. Klemens Kępczyński, budynek biologów przy ul. Sienkiewicza, 1971 r.



Wieczorek z okazji 25-lecia Wydziału BiNoZ, doc. L. Roszko, prof. Lech Działoszyński, 1971 r.



Obchody 25-lecia Wydziału BiNoZ, od lewej: doc. W. Okołowicz, doc. L. Roszko, dr Z. Churska, budynek biologów przy ul. Sienkiewicza, 1971 r.



Uroczystość z okazji 70. urodzin prof. R. Galona, w drugim rzędzie pierwsza z lewej doc. L. Roszko, aula w Instytucie Geografii, 28 października 1976 r.



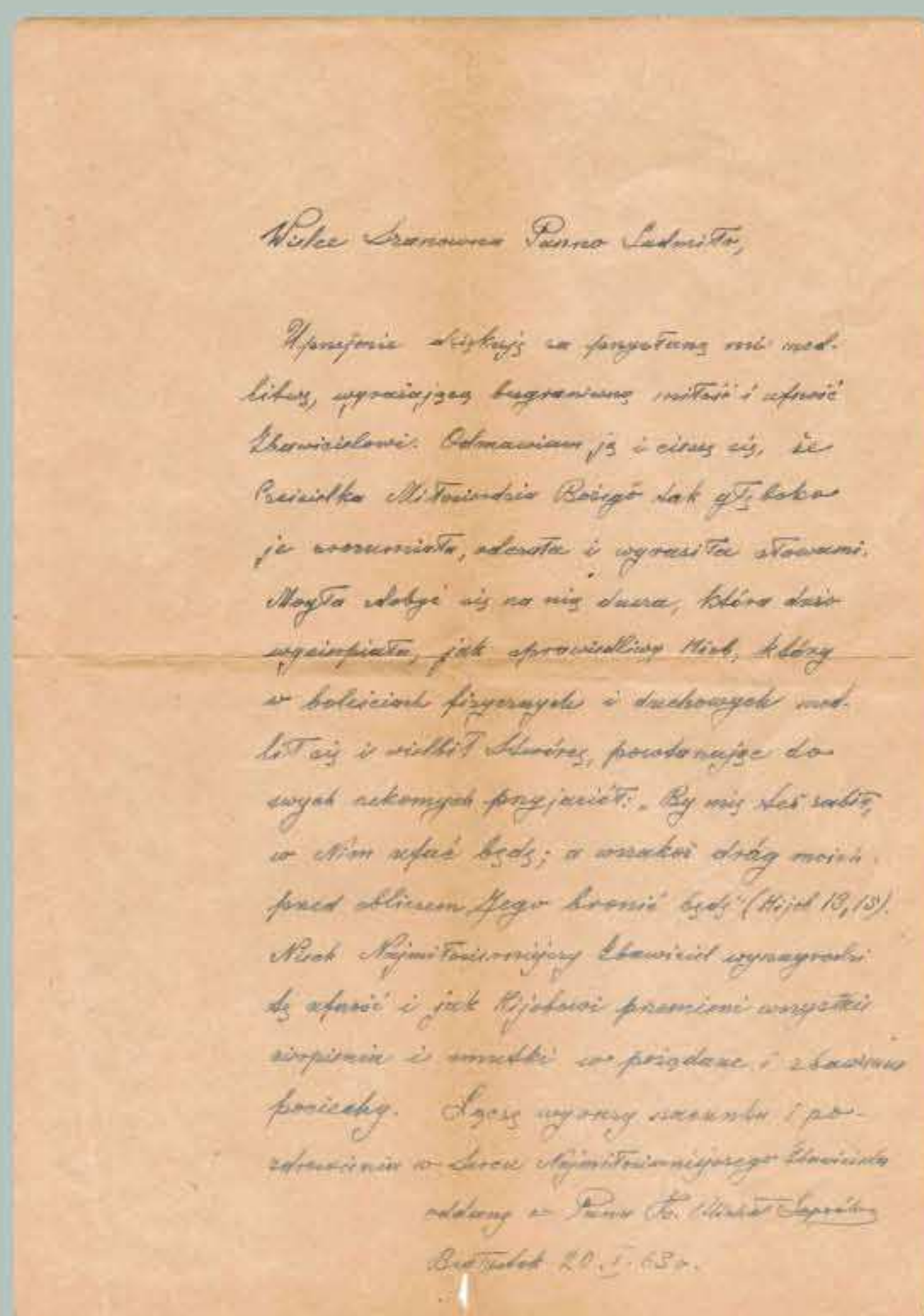
Życzenia z okazji 70. urodzin prof. R. Galona, od lewej prof. R. Galon, doc. L. Roszko, doc. W. Mrózek, dr E. Kwiatkowska, aula w Instytucie Geografii, 28 października 1976 r.

INSTYTUT MIŁOSIERDZIA BOŻEGO

Serce ludzkie takie małe i ciasne ... zdolne jest przyjąć zaledwie kropelkę miłości Bożej, ale przeczuwa cały jej ocean.



Rekolekcje o. W. Wantuchowskiego SJ dla członkiń przyszłego Zgromadzenia SS. Jezusa Miłosiernego i Instytutu Miłosierdzia Bożego, pierwsza z prawej L. Roszko, Myślibórz 1948 r.



List bł. ks. Michała Sopoćki do Ludmiły Roszko, Białystok 20 stycznia 1963 r.



Ks. Michał Sopoćko



Rekolekcje IMB w Polskiej Wsi k. Pobiedzisk. Pierwsza z prawej Ludmiła, druga dr Wanda Bieńska, lata 60. XX w.



Po zakończeniu procesu beatyfikacyjnego ks. M. Sopoćki, z lewej doc. L. Roszko, Białystok 29 września 1993 r.



Zakończenie procesu beatyfikacyjnego ks. M. Sopoćki na szczęblu diecezjalnym, trzecia z prawej doc. L. Roszko, Białystok 29 września 1993 r.



doc. L. Roszko w Domu Słowa w Toruniu przed kapliczką wykonaną przez Pana Jaworskiego, 1999 r.

Ludmiła Roszko wraz z księdzem Michałem Sopoćką była założycielką Instytutu Miłosierdzia Bożego. Pierwszy „zespół” Instytutu powstał w Toruniu w 1948 r. wokół Ludmiły (Ludki), ale wywodził się on ze wspólnoty powołanej i kształtowanej przez ks. Sopoćkę w Wilnie w latach 1941–1945 w wyniku objawień św. s. Faustyny. Wspólnota sześciu sióstr, które w Wilnie w 1942 r. złożyły pierwsze śluby zakonne, podzieliła się na trzy grupy („trzy odcienie”), przepowiedziane przez s. Faustynę: Zgromadzenie Sióstr Jezusa Miłosiernego, Świecki Instytut Miłosierdzia Bożego, skupiający osoby świeckie konsekrowane (składające śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa) oraz wspólnoty osób świeckich żyjących na co dzień duchowością Miłosierdzia. Zadaniem Świeckich Instytutów Życia Konsekrowanego jest przemienianie świata „od wewnątrz”, ożywianie go duchem Ewangelii: nadziei i radości, sprawiedliwości i prawdy. Celem szczegółowym Instytutu Miłosierdzia Bożego jest uwielbienie Boga za Jego miłosierdzie, świadczenie miłosiernej miłości innym i apostołstwo w duchu miłosierdzia.

Ludmiła Roszko wybrała drogę życia konsekrowanego połączonego z pracą zawodową i intensywnym zaangażowaniem w sprawy świata. Pełniła funkcję Prezeski IMB przez 43 lata (1948–1991). Kształtowała duchowość Instytutu. Czuwała nad tworzeniem dla niego podstaw prawnych (Konstytucja), przyciągała nowe członkinie, dbała o ich wzrost duchowy i wzajemną więź – odwiedzała je mieszkające samotnie i skupione w zespołach (Warszawa, Łódź, Poznań, Radom). Niosła pomoc potrzebującym modlitwą, życzliwą obecnością, radą, wsparciem materialnym lub duchowym. Świadectwem jej głębokiego życia duchowego są Notatki wydane z rękopisów w 2009 r.

W 1998 r., w pięćdziesięciolecie istnienia Instytutu, biskup toruński Andrzej Suski po uzyskaniu pozytywnej opinii Stolicy Apostolskiej zatwierdził Instytut Miłosierdzia Bożego jako świecką wspólnotę życia konsekrowanego na prawie diecezjalnym z siedzibą w Toruniu.